

Metsän salaisuus

Ritva Seppi

R. Seppi -12

Metsän salaisuus

Eilalle, Suville ja Uunalle

Ritva Seppi
Metsän salaisuus

© Ritva Seppi

Kuvitus: Ritva Seppi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-435-2

Tuulikki

Kuulehan Tuulikki, sanoi äiti eräänä sunnuntai-aamuna, kun he istuivat pöydän ääressä ja söivät aamupalaansa. Tuulikin murokoppi oli vielä puolillaan muroja.

-Niin, sanoi Tuulikki hajamielisesti, työnsi lusikkaa suuhunsa ja luki samalla heppalehteä.

Äiti työnsi kahvikupin kauemmas.

-Tätä on vähän vaikea kertoa. Toivottavasti et ole kovin pahoillasi. Olen lähdössä ulkomaille työhömiin koko vuodeksi. Menen pakolaisleirille hoitamaan sairaita ihmisiä.

Tuulikki nosti päätään lehdestä.

-Kiva, milloin me lähdetään, kysyi Tuulikki.

Äiti näytti vähän hermostuneelta. Hänen äänensä värähti.

-Nyt on niin, että siellä on sotatila, eikä siellä ole sinulle turvallista. Siellä ei ole myöskään koulua. Niin että sinä et voi tulla sinne mukaan.

-Ei tule mitään! huusi Tuulikki. - Sinä lähdet ja jätät minut tänne! Yksinkö minun muka pitäisi jäädä? Minä en jää!

Äiti meni Tuulikin luo ja halasi häntä.

-Ei kultalapseni tietenkään yksin. Sinun Liisa-mummosi on luvannut ottaa sinut kotiinsa asumaan. Siellä lähellä on sama koulu jota minäkin olen käynyt.

Siellä on varmaan mukavaa, äiti lopetti epävarmalla äänellä.

Tuulikki ravisti äidin kädet ympäriltään, riuhtaisi itsensä irti ja juoksi huoneeseensa ja paukautti vihaisesti oven kiinni. Hän heittäytyi sänkyynsä mahalleen ja painoi päänsä syvälle tyynyyn. Kyyneleet valuiivat silmistä ja kastelivat tyynyä. Äiti tuli hänen perässään ja otti Tuulikin syliinsä. Tuulikki kiljaisi ja työnsi äitinsä vihaisesti pois ja heittäytyi uudelleen sängylleen. Äiti silitti Tuulikin hikistä otsaa ja märkiä poskia. Hänen kätensä vapisivat hiukan.

- Ei, et saa lähteä! Minulle tulee ikävä, nyyhkäisi Tuulikki.

Äiti pyyhkäisi nopeasti silmiään ja poskiaa.

- Niin tulee minullekin, hän sanoi vähän epävarmalla äänellä. - Mutta aika kuluu nopeasti, sinulla on varmaan mukavaa mummon luona ja minä tulen ihan varmasti takaisin.

-Kyllä minä mummosta tykkään, mutisi Tuulikki, pää yhä tyynyn syvyyksissä. Sitten hän nousi istumaan posket märkinä ja silmät punaisina.

- Milloin sinä sitten lähtisit?

-Kesän alussa. Siihen on vielä aikaa. Olet mummon luona kesän ja talven. Sitten tulen varmasti kotiin. Äiti yritti näyttää iloiselta, mutta hän katsoi levottomasti Tuulikkia.

-Niin kauan!

He jäivät sylikkäin istumaan sängyn laidalle. Tuulikki nojasi päätään äidin rintaan ja äiti silitteli hänen tukkaansa.

Tuulikki päätti olla koko ajan vihainen äidille, mutta alkoi kuitenkin vähitellen tottua ajatukseen, ja alkoi ajatella mummolassa oloa. Mutta aivan epistä, että kaveritkin piti jättää! Kun hän kertoi siitä koulussa ystävilleen, he ihmettelivät, miten joku viitsii muuttaa pois kaupungista, maalle! Kyllä Tuulikkikin mielti, onko siellä mitään tekemistä, kun ei ole kauppoja, eikä kerhoja eikä soittotunteja eikä mitään mihin on totunut. Mutta sitten kun äiti kertoi omasta lapsuudes-

taan, ei se tuntunut kovin pahalta paikalta. Ja olisihan siellä mummo. Tuulikkia kuitenkin mietitytti kaverit. Entä jos hän ei saa yhtään ystävää? Entä jos kukaan ei ala hänen kanssaan?

Vääjäämättä äidin lähtöpäivä tuli, ja molemmat pakkasivat; äiti ulkomaille lähtöä varten ja Tuulikki mummolaan.

Tuulikki haki varastosta ison matkalaukun ja yritti miettiä mitä kaikkea hän tarvitsisi vuoden aikana. Ainakin vaatteita, hän tiesi. Syysvaatteet, talvivaatteet, olovaatteet.. onpa niitä paljon. Miten sen kaiken osaa ottaa mukaan, hän tuskaili. Sitten hän muisti kirjat ja piirustusvälineet, ja pakkasi ne. Entä koulun liikuntavälineet, voi mahdoton, eiväthän ne mahdu minnekään, hän valitti äidilleen. Mutta äiti lohdutti: -Minä annan mummolle rahaa, niin hän ostaa sinulle puuttuvat tavarat.

Tuulikin piti hakea toinen laukku omia tavaroitaan ja leluja varten. Siinä hän huomasi, että hänellä oli paljon tavaroita, joilla hän ei koskaan leiki. Liian lapsellisia, hän tuumasi.

Lopulta matkalaukut olivat pakattu. Auton tavaratila oli ahdettu ihan täyteen. Aamulla varhain äiti ja Tuulikki asettuivat autoon ja matka alkoi. Ajomatka mummolaan oli aika pitkä. Siihen kului monta tuntia. Välillä he pysähtyivät huoltoasemalle kahville ja limpsalle ja vessareissulle.

Olihan Tuulikki käynyt mummolassa joka kesä, ja aina siellä oli ollut hauskaa. Mutta talvi mummolassa? Matka sujui mietteläässä hiljaisuudessa. Hän katseli näkemättömin silmin ohi vilistävää maaseutua. Kumpikaan ei laulanut matkalla niin kuin ennen.

Oli jo iltapäivä, kun mummola viimein alkoi näkyä. Tuulikkia alkoi jännittää. Mummola oli keltainen pieni talo ja sen ympärillä oli metsiä ja peltoja. Mummolla oli ihana puutarha, jossa kasvoi marjapensaita, hedelmäpuita ja paljon kukkia. Metsästä kuului koko ajan linnun sirkutus.

Mummo odotti jo portailta, kun Tuulikki ja hänen äitinsä ajoivat pihaan. Hän juoksi heitä vastaan ja kaappasi kummankin syliinsä ja huudahti:

-Siinähan minun molemmat tyttöni tulevat!

Äiti jäi viikoksi, mutta lähtöhetki koitti liiankin pian. Kumpikin itki, äiti ja Tuulikki. Lopulta äidin oli mentävä autoon ja Tuulikki jäi itkusilmin pihalle huiskuttamaan. Hän istui portaille ja painoi kasvot käsiinsä ja nyyhkytti katkerasti. Mummo tuli hänen viereensä ja painoi hänet itseään vasten ja silitti Tuulikin tukkaa. -Kyllä me pärjätään. Minusta on mukavaa kun olet kanssani koko vuoden, ettei ole niin yksinäistä.

Niin he istuivat portailta kauan, toisiinsa nojaten. Aurinko alkoi jo mennä metsän taa, ja he istuivat edelleen. Sitten he katsoivat toisiinsa ja hymyilivät, Tuulikki kyyneleisin silmin.

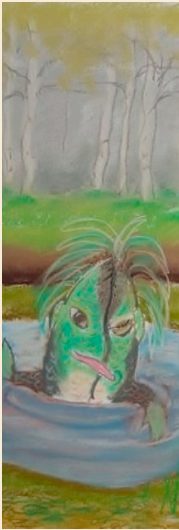
-Mennäänkö paistamaan lättyjä tähän murheeseen?
kysyi mummo. Ja niin he menivät.

Tuulikki joutuu vastentahtoisesti vuodeksi mummonsa luo pieneen maaseudun kolkkaan. Kaikki siellä tuntuu hankalalta ja ikävältä ja äitiäkin on ikävä. Kummastukseksen Tuulikki alkaa nähdä kauan sitten tapahtuneita asioita, eläimiä, lapsia ja aikuisia.

Mikä on Nappi Naponen, miksi keijut itkivät, mitä suomen sodan sotilas teki metsässä? Ja tärkeintä kaikesta: mikä on metsän salaisuus?

Tuulikki hämmästelee entistä aikaa, mutta kasvaa ymmärtämään elämää ja luontoa. Hän haluaa isona luonnonsuojelijaksi.

Mummoille ja lastenlapsille.

